

Картината в спалнята

Имаше някога едно момче на име Юстас Кларънс. Фамилията му бе Скруб* и почти напълно я заслужаваше. Родителите му го наричаха Юстас Кларънс, а учителите – Скруб. Не мога да ви кажа как го наричаха приятелите му, защото нямаше такива. Той не казваше на родителите си майко и татко, а Харолд и Алберта. Те самите бяха много съвременни и напредничави хора. Бяха вегетарианци, непушачи, въздържатели и носеха специален вид бельо. В къщата им имаше малко мебели и почти никакви завивки по леглата, а прозорците бяха винаги отворени.

* От англ. *Scrub* – незначителен малък човечец. – Бел. ред.

Юстас Кларънс обичаше животните, особено бръмбарите – но само мъртви и забучени с карфици върху картон. Обичаше и онези книги, в които имаше и информация, и картинки на зърнохранилища, или пък на дебелички дечица от други страни, които правеха упражнения в образцови училища.

Юстас Кларънс не харесваше братовчедите си, четиримата Певънзи – Питър, Сюзан, Едмънд и Луси, но доста се зарадва при новината, че последните двама ще им идват на гости. Дълбоко в себе си обичаше да командва и да тормози другите. И макар да бе слабичък и дребен и не можеше да се опре дори на Луси, да не говорим за Едмънд, знаеше десетки начини да им направи живота черен, щом си е у дома, а те са само гости.

Едмънд и Луси изобщо не искаха да гостуват на чичо Харолд и леля Алберта. Но нямаха друг избор. Баща им отиваше за четири месеца в Съединените американски щати да изнася лекции, а майка им трябваше да замине с него, понеже от десет години не бе вземала истински отпуск. Питър учеше упорито за изпит и щеше да прекара лятото, като взема уроци от стария професор Кърк, в чиято къща четирите деца бяха преживели чудни приключения преди много години по време на войната. Ако той все още живееше в същата къща, щеше да покани всички да му гостуват. Само че оттогава професорът бе обеднял и сега обитаваше малка селска къща само с една стая за гости.

Щеше да е прекалено скъпо да заминат другите три деца за Щатите, затова отпътува само Сюзан. Възрастните я смятаха за красавицата на семейството и понеже не я биваше много в ученето (иначе бе зряла

за възрастта си), майка им каза, че „за нея ще бъде по-полезно да замине за Щатите, отколкото за малките“. Едмънд и Луси се опитаха да не злобят заради късмета на Сюзан, но все пак бе ужасно, че трябваше да прекарат лятната ваканция на гости у леля си. „Но за мен е още по-ужасно – роптаеше Едмънд, – защото ти поне ще си имаш собствена стая, а аз ще трябва да съм в една стая с онзи досадник Юстас.“

Историята започна през един следобед, когато Едмънд и Луси бяха откраднали няколко скъпоценни минути насаме. И естествено, разговаряха за Нарния, тяхната собствена тайна страна. Предполагам, че повечето от нас си имат свои тайни страни, но те са само въображаеми. Едмънд и Луси имаха повече късмет от останалите хора. Тяхната тайна страна бе истинска. Бяха ходили в Нарния два пъти – не наужким или насън, а наистина. Естествено, бяха се озовали там чрез магия – единствения начин да попаднеш в страната. Бяха обещали или почти обещали, че някой ден ще се завърнат отново. Можете да си представите, че те често разговаряха за това, по-точно винаги, когато им се удадеше възможност.

Двамата бяха в стаята на Луси, седнали на края на леглото ѝ, и разглеждаха картината на отсрещната стена. Това беше единствената картина в къщата, която им харесваше. На леля Алберта не ѝ допаднаше (именно затова я беше скрила в тази забутана стаячка на втория етаж), но не можеше да я изхвърли, защото ѝ беше подарък от човек, когото не искаше да обиди.

Картината изобразяваше кораб, който „летеше“ почти направо срещу тях. Носът му бе позлатен и оформен като драконска глава с широко отворена

уста. Имаше само една мачта и голямо, яркопурпурно квадратно платно. Отстрани – това, което се виждаше от страните зад позлатените криле на дракона – корабът беше зелен. Той току-що се беше възкачил на гребена на една прекрасна синя вълна. По-близкият склон на вълната се спускаше напред и бе покрит с ивици и мехурчета. Корабът бе леко наклонен към бакборда си – явно беше понесен от бърз вятър. (Между другото, ако изобщо смятате да четете тази книга и ако още не знаете тези думи, най-добре запомнете, че лявата страна на кораба, когато се гледа напред, се казва бакборд, а дясната – ширборд.) Слънчевата светлина падаше отляво и водата от тази страна беше наситена със зелени и пурпурни цветове. От другата страна цветът ѝ бе тъмносин от сянката на кораба.

– Въпросът е дали това не разваля още повече нещата – каза Едмънд. – Гледаш нарнийски кораб, а не можеш да се озовеш там.

– Е, все пак гледането е по-добре от нищо – отвърна Луси. – А този кораб наистина има много нарнийски вид.

– Пак ли старата игричка? – ухили се Юстас Кларънс, който беше подслушвал пред вратата и сега влезе в стаята. Миналата година, когато беше на гости на семейство Пенвъзи, той успя да ги чуе как си говорят за Нарния и обичаше да ги дразни за нея. Разбира се, Юстас смяташе, че те си измислят всичко, и тъй като беше неспособен да измисли каквото и да било, не одобряваше разговорите им.

– Не си желан тука – хладно отбеляза Едмънд.

– Опитвам се да се сетя за един стих – каза Юстас. – Звучи така:

*Едни деца играят си на Нарния
ще я докарат май до психиатрия...*

– Първо на първо, „Нарния“ и „психиатрия“ не се римуват – отговори Луси.

– Това е асонанс – каза Юстас.

– Не го питай какво е асо... нещо си! – намеси се Едмънд. – Той точно това иска. Не казвай нищо и може би ще си излезе!

При такова посрещане повечето момчета или се изнасят, или побесняват. Юстас не направи нито едно от двете. Просто продължи да се мотае наоколо ухилен и след малко заговори пак.

– Харесва ли ви тази картина? – попита той.

– За бога, не му позволявай да започне пак да разсъждава за изкуството, и прочие – бързо рече Едмънд, но Луси, която винаги казваше истината, вече беше отговорила:

– Да. Много ми харесва.

– Това е една скапана картина – рече Юстас.

– Няма да я виждаш, ако излезеш – каза Едмънд.

– Защо ти харесва? – обърна се Юстас към Луси.

– Ами, първо – започна Луси, – харесва ми, защото корабът изглежда, сякаш наистина се движи. И водата изглежда, сякаш наистина е мокра. И вълните изглеждат, сякаш наистина се надигат и спадат.

Разбира се, Юстас знаеше много начини да отговори на това, но замълча. А не каза нищо, защото точно тогава погледна вълните и видя, че те наистина изглеждаха, сякаш се надигат и спадат. Той беше пътувал на кораб само веднъж (и то само до остров Уайт) и преживя ужасен пристъп на морска болест. От гледката на вълните отново му се догади. Той по-

зеленя и се опита да погледне пак. И тогава и трите деца се ококориха и зяпнаха.

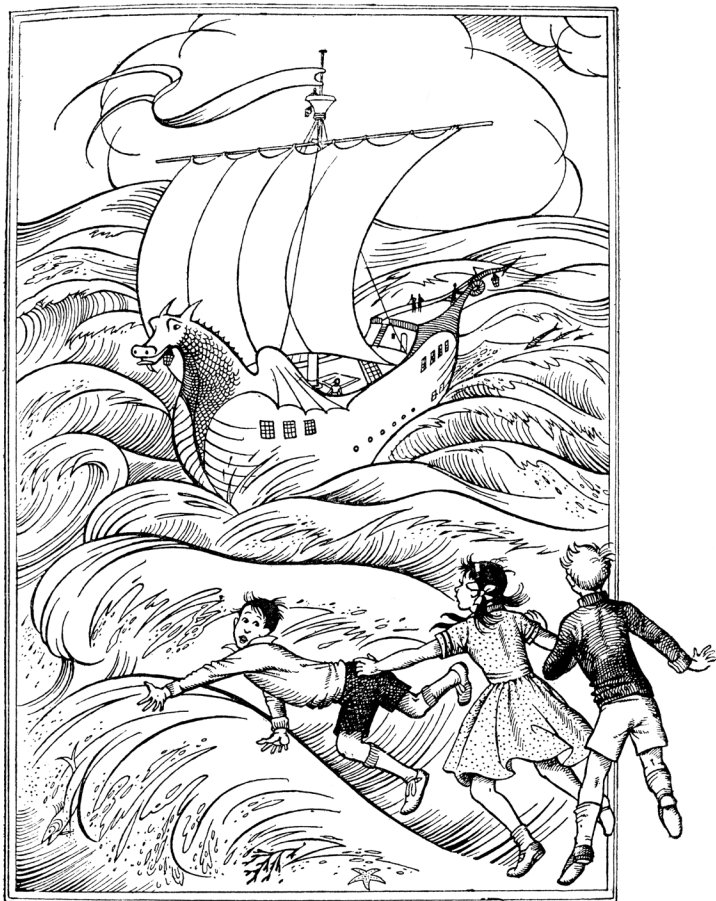
Това, което видяха, не е за вярване, когато го четете, но беше почти толкова трудно за вярване и когато ставаше пред очите им. Предметите на картината се движеха. Изобщо не приличаше и на кино – цветовете бяха прекалено ярки и естествени. Носът на кораба се заби във вълната и се посипаха безброй пръски. После вълната се извиси зад кораба и за пръв път се видяха палубата и кърмата. След това изчезнаха, когато следващата вълна срещна кораба, и носът се надигна отново. В същия миг тетрадката върху леглото до Едмънд се разлисти, вдигна се и се понесе по въздуха към стената зад тях. Луси усети как косата ѝ се вее около лицето като през ветровит ден. А денят бе наистина ветровит, само дето духаше от картината. Изведнъж заедно с вятъра долетяха и шумовете – бученето на вълните, плискането на вода в борда, скърцането и непрекъснатият грохот на вятъра и водата. Но това, което наистина убеди Луси, че не сънува, бе силният мирис на солено.

– Престанете – долетя гласът на Юстас, писклив от уплаха и недоволство. – Това е някакъв глупав номер, който вие двамата ми погаждате. Престанете, защото ще кажа на Алберта... Ооо!

Другите двама бяха свикнали с приключенията, но когато Юстас Кларънс изкрещя „Ооо!“, те също извикаха „Ооо!“ . Причината беше огромната студена и солена струя, която рукна от картината, и те останаха без дъх от удара ѝ, освен че се измокриха до кости.

– Ще строша това скапано нещо! – извика Юстас.

В този момент се случиха няколко неща. Юстас се втурна към картината. Едмънд, който знаеше някои неща за вълшебствата, скочи след него, за да го предупреди да внимава и да не се държи като глупак. Луси се вкопчи в Юстас от другата му страна и бе повлечена напред. Дотогава или те се бяха смалили, или картината беше станала много по-голяма. Юстас

скочи и се опита да я смъкне от стената, но се озова на рамката. Пред него имаше не стъкло, а истинско море с вятър и вълни, които се разбиваха в рамката като в скала. Той се уплаши и сграбчи другите двама, които току-що бяха скочили до него. За секунда се сборичкаха и закрещяха. Точно когато помислиха, че са запазили равновесие, огромна синя вълна връхлетя върху им, помете ги и ги повлече към морето. Устата на Юстас се напълни с вода и отчаяният му вик внезапно секна.

Луси благодари на съдбата, че предишния срок се бе занимавала усърдно с плуване. Наистина щеше да се справи по-добре, ако беше избрала по-бавен стил. Освен това и водата беше много по-студена, отколкото изглеждаше само на картината. Все пак тя запази самообладание и изрита обувките си, както трябва да постъпи всеки, попаднал в дълбока вода с дрехите. Успя дори да задържи устата си затворена и очите отворени. Още бяха близо до кораба – виждаше извисения зелен корпус и моряците на палубата, които гледаха към тях. Тогава, както се очакваше, Юстас се вкопчи панически в нея и двамата потънаха.

Когато отново се показаха на повърхността, тя видя как една бяла фигура скача от кораба. Сега Едмънд плуваше близо до нея и държеше Юстас за ръцете. Тогава някой друг, чието лице ѝ беше смътно познато, я подхвана от другата страна. От кораба викаха силно, на фалшборда се тълпяха моряци и хвърляха въжета. Едмънд и непознатият я връзваха с въжетата. След това започна едно, както изглеждаше, много дълго бавене и през това време лицето ѝ посиня и зъбите ѝ затракаха. Всъщност забавянето не беше много дълго – от кораба чакаха момента, ко-

гато можеха да я издърпат на палубата, без да я блъснат в корпуса. Въпреки всичките им усилия, когато накрая – мокра и трепереща – стъпи на палубата, коляното ѝ беше натъртено. После качиха Едмънд, а след него и нещастния Юстас. Последен се качи непознатият – златокосо момче, с няколко години по-голямо от Луси.

– Ка... Каспиан! – ахна тя, щом успя да си поеме дъх.

Защото това беше тъкмо той, Каспиан – младият крал на Нарния, на когото бяха помогнали да се възкачи на трона по време на предишното идване. Веднага след това го позна и Едмънд. Тримата се здрависаха и се потупаха по гърбовете с голямо удоволствие.

– А кой е вашият приятел? – почти веднага попита Каспиан и се обърна към Юстас с весела усмивка.

Юстас плачеше по-силно, отколкото може да плаче момче на неговите години, което се е измокрило, и крещеше: